

Eljött a fehér kutya

Egy beteg fehér kutya néz most rám
sötét magányom óráján
és hisztérikus nők énekelnek
temetetlen holtam fölött.

Magam pusztán reszketek,
öl a papucsállatkák öntudatlansága,
öl a bejáratlan Föld magánya,
és öl a felderítetlen ősdéli rengeteg.

Pedig konok kezeim közt roppant
szorításomban ott ragyog a cél,
Verne álma, a sziget, a tengeralattjáró,
a kelet, a nyugat, az észak és a dél.

Tudósa lettem a tudatlanságnak,
a kimondhatatlannak fésületlenül,
és őriz épp ezért valami más is,
kegyelmesen és egyszerre kegyetlenül.

Bolond tudósa lettem a végtelennek,
számtalanból az egy se,
magam is csupán reménykedek,
és keblemre vonok örült ezreket.

Jaj, drágák, pótolhatatlan egyetlenek,
ó jertek, táncoljunk önfeledten
és énekeljünk együtt jobb híján így,
míg el nem fűnak minket
nagyobb fergetegek.

Paulinyi Tamás